

Sygn.akt III AUa 277/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Prusinowski (spr.)

Sędziowie: SA Bohdan Bieniek

SA Maria Jolanta Kazberuk

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2015 r. w B.

sprawy z odwołania I. G.

**przy udziale zainteresowanej B. G. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep (...)
B. G. (1)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o ustalenie obowiązku ubezpieczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 grudnia 2014 r. sygn. akt V U 1213/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 277/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 5 czerwca 2014 r. stwierdził, że I. G. jako pracownik u płatnika składek (...) B. G. (1) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 09.01.2014 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła I. G., zaskarżając ją w całości, zarzuciła jej błędną ocenę stanu faktycznego poprzez stwierdzenie, iż zawarta umowa o pracę nie stanowi tytułu do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym, wypadkowym od 09.01.2014 r., gdyż zawarto ją dla pozorów. Odwołująca wносиła o uchylenie przedmiotowej decyzji i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w odpowiedzi na odwołanie wnosił o jego oddalenie, podtrzymując argumentację z uzasadnienia decyzji.

Sąd Okręgowy w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że I. G. jako pracownik u płatnika składek

(...) B. G. (1) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że I. G., urodzona (...), w dniu 8 stycznia 2014 r. zawarła umowę o pracę z B. G. (1) na czas określony od 09.01.2014 r. do 08.01.2015 r. na stanowisku sprzedawca, z wynagrodzeniem 1800 zł miesięcznie. Miejsce wykonywania pracy zostało określone jako sklep (...), Galeria (...), ul. (...), B.. Do zakresu obowiązków odwołującej należało: witanie klienta, propozycja pomocy w doborze ubrań, poszukiwania wskazanych przez klienta rozmiarów, pomoc w wyborze towaru (doradztwo), przeniesienie (pomoc) towarów do kasy, dbałość o porządek, schludny wygląd ubrań, uzupełnienie brakujących rozmiarów ubrań. I. G. nie posiada listy wykonywanych czynności, sporządzonej na piśmie. Odwołująca w dniu zawarcia umowy była w 30 tygodniu ciąży. I. G. nie poinformowała pracodawcy o ciąży, w obawie przed odmową zatrudnienia. Dnia 16.01.2014 r. odwołująca trafiła do Wojewódzkiego Szpitala (...) w B. na Oddział (...), gdzie przebywała do dnia 21.01.2014 r. Po wyjściu ze szpitala odwołująca niezwłocznie dostarczyła pracodawcy zwolnienie lekarskie na okres od 21.01.2014 r. – 11.02.2014 r. Lekarz prowadzący ciążę podczas wizyty kontrolnej z uwagi na spadek masy ciała odwołującej zdecydował o przedłużeniu zwolnienia. I. G. przebywała na zwolnieniu lekarskim do dnia rozwiązania, tj. do 16.04.2014 r.

W trakcie postępowania płatnik i ubezpieczona okazali m.in. zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do pracy w sklepie odzieżowym oświadczenie o zapoznaniu się z organizacją i porządkiem pracy, kartę szkolenia wstępnego w zakresie BHP, informację o godzinach pracy, oświadczenie o ryzyku zawodowym i zapoznaniu się z instrukcjami BHP, kwestionariusz osobowy dla pracownika, listę obecności styczeń 2014 r., kartę ewidencyjną czasu pracy pracownika, listy płac za (...) - (...). Zdaniem organu rentowego, umowa o pracę, listy obecności oraz pozostała dokumentacja osobowa sporządzone zostały jedynie dla uwiarygodnienia faktu wykonywania pracy w charakterze pracownika i uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Organ rentowy podniósł, iż w okresie nieobecności ubezpieczonej, nie została zatrudniona nowa osoba, obowiązki przejęła właścicielka osobiście oraz inne pracownice. ZUS uznał, że umowa o pracę została zawarta jedynie dla pozorów z zamiarem uzyskania tytułu do ubezpieczeń, a następnie umożliwienie ubezpieczonej skorzystanie ze świadczeń z ubezpieczenia chorobowego w związku z ciążą.

Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy zawarta przez strony umowa o pracę miała na celu obejście ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, a tym samym – czy na podstawie art. 83 k.c. była one nieważna.

Odnosząc powyższy stan faktyczny do przepisów prawa materialnego Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlegają pracownicy od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Nawiązanie stosunku pracy skutkuje równoległym powstaniem stosunku ubezpieczenia. Stosunek pracowniczego ubezpieczenia społecznego jest konsekwencją stosunku pracy. Ubezpieczenie społeczne nie może istnieć bez stosunku pracy. Sąd Okręgowy podkreślił, że do ustalenia czy doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku pracy nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, tj. zawarcie umowy o pracę, przygotowanie zakresu obowiązków, zgłoszenie do ubezpieczenia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i to czyniły. Stosownie do treści art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. W myśl art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

W ocenie Sądu pierwszej instancji organ rentowy błędnie przyjął, że strony umowy złożyły swe oświadczenia woli dla pozorów, przez co umowa taka jest nieważna z mocy prawa na podstawie art. 83 § 1 k.c., nie wywołując żadnych skutków prawnych w zakresie ubezpieczenia społecznego. Sąd Okręgowy podkreślił, że stosunek pracy jest stosunkiem zobowiązaniowym uzewnętrzniającym wolę umawiających się stron. Odwołująca, decydując się na podjęcie pracy była w dobrej kondycji fizycznej, podjęła się pracy na stanowisku, na którym mogła i miała zamiar pracować do końca

cięży, nie przeciążając swego organizmu. Jak podkreślała odwołująca, praca, którą podjęła nie wymaga szczególnych kwalifikacji zawodowych od pracownika. Ze złożonych przez wnioskodawczynię oświadczeń wynikało również, że pracowała dorywczo w okresach wakacyjnych w Wielkiej Brytanii, przez co nie można stwierdzić w niniejszej sprawie braku doświadczenia zawodowego odwołującej. Ponadto Sąd Okręgowy zauważył, że I. G. przed zawarciem umowy o pracę była objęta ubezpieczeniem jako członek rodziny przez swoją matkę, D. G. w Kasie Rolniczych Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, w związku z art. 13 pkt. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 kodeksu pracy poprzez przyjęcie, że w okolicznościach niniejszej sprawy doszło w dniu 9.01.2014 r. do faktycznego nawiązania umowy o pracę w reżimie kodeksu pracy z I. G. skutkującego objęciem ww. obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) B. G. (1).
2. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału w sprawie poprzez przyjęcie, że I. G. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę od 1 stycznia 2014 r.,
3. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowolnej w miejsce swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć, że wnioskodawczyni podjęła i świadczyła pracę w (...) B. G..

Wskazując na powyższe zarzuty, organ rentowy wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku z dnia 18 grudnia 2014 r. i oddalenie odwołania od decyzji (...) Oddział w B. z dnia 5 czerwca 2014 r.,
- dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka pracowników, którzy razem z wnioskodawczynią mieli świadczyć pracę na okoliczność czy praca rzeczywiście była świadczona przez I. G.: tj. J. J., A. A., J. C.,
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację odwołująca I. G. wniosła od jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c., jak również właściwie zastosował przepisy ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U z 2015 r. poz. 121). Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz wykładnię przepisów zastosowaną przez Sąd I instancji.

Bezspornym w sprawie było, iż w dniu 8 stycznia 2014 r. I. G. zawarła z B. G. (1) Sklep (...) umowę o pracę na czas określony od 09.01.2014 r. do 08.01.2015 r. Zgodnie z postanowieniami tej umowy I. G. została zatrudniona na stanowisku sprzedawca, z wynagrodzeniem 1800 zł miesięcznie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była ocena charakteru przedmiotowej umowy o pracę zawartej przez I. G. z B. G. (1) Sklep (...), a w szczególności ustalenie, czy umowa ta nie została zawarta dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.). Uznanie, że wnioskodawczyni świadczyła pracę na podstawie ważnej umowy warunkowało jej podleganie obowiązkowym

ubezpieceniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stan faktyczny ustalony przez Sąd pierwszej instancji w świetle art. 233 § 1 k.p.c. nie budzi wątpliwości. Przepis ten zobowiązuje sąd do oceny wiarygodności mocy dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału zgromadzonego w sprawie. Z jednej zatem strony sąd orzekający uprawniony jest do oceny tychże dowodów według własnego przekonania z drugiej natomiast sam jest zobowiązany do wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Uprawnienie sądu do oceny dowodów według własnego przekonania nie oznacza oczywiście dowolności w tej ocenie, bowiem poza sporem winno być, iż dokonując tej oceny sąd nie może ignorować zasad logiki, osiągnięć nauki, doświadczenia życiowego. Dopuszczenie się obraży art. 233 § 1 k.p.c. przez sąd może więc polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, zasadami nauki albo też na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważania sprawy. Sąd Okręgowy, rozpoznając odwołanie wnioskodawczynie przeprowadził dowody ze źródeł osobowych jak też dokumentów. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wskazuje na zgodny z zasadami wiedzy i logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym sposób oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd pierwszej instancji miał podstawy aby dać wiarę zeznaniom wnioskodawczynie, zainteresowanej i świadka M. S.. Powyższe zeznania znalazły odzwierciedlenie w przedłożonej dokumentacji osobowej (umowa o pracę, kwestionariusze, zaświadczenie lekarskie, listy obecności, listy płac), dokumentacji medycznej oraz w pisemnych oświadczeniach świadka A. A., J. J. (akta ZUS). Wynika z nich nie tylko, że wnioskodawczynie zawarła umowę o pracę, ale również to, że od chwili jej zawarcia rozpoczęła faktyczne jej świadczenie pracy zgodnie z ustalonymi warunkami. Zatem wbrew twierdzeniom apelującego nie doszło do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wprost przeciwnie, w ocenie Sądu drugiej instancji ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji mają pokrycie w zebranym materiale dowodowym, a nadto nie zostały poczynione z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwalał na uznanie, że I. G. od dnia 9 stycznia 2014 r. do 15 stycznia 2014 r. faktycznie podjęła i wykonywała powierzone jej obowiązki w sklepie (...), położonym w Galerii (...), ul. (...), B.. Następnie od dnia 16 stycznia do dnia 21.01.2014 r. wnioskodawczynie przebywała w Wojewódzkim Szpitalu (...) w B. na Oddziale (...), a w dalszym okresie była niezdolna do wykonywania powyższej pracy i do dnia porodu przebywała na zwolnieniu lekarskim. Stanowisko organu rentowego polega natomiast na twierdzeniach, iż odwołująca nie wykonywała faktycznie pracy na podstawie umowy o pracę, gdyż nikt nie potwierdził powyższego faktu. Organ rentowy poza ogólną polemiką nie przedstawił żadnych dowodów podważających twierdzenia wnioskodawczynie dotyczące zawartego stosunku pracy. Należy podkreślić, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradyktoryjności, zatem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z niego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że na organie rentowym, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego i nie kwestionował tytułu tego zgłoszenia oraz przyjmował składki, spoczywa ciężar dowodu, że strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., I UK 269/06, OSNP 2008, nr 5-6, poz. 78, wyrok Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2010 r., I UK 74/10, LEX nr 653664, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r., II UK 266/11, LEX nr 1215174). Kierując się tą regułą należy uznać, że to organ rentowy powinien przedstawić i udowodnić wszystkie okoliczności związane z niewykonywaniem przez ubezpieczoną obowiązków pracowniczych. Jednakże dowodów świadczących o braku rzeczywistego podjęcia i wykonywania pracy przez I. G., a tym samym pozorności zawartej umowy o pracę organ rentowy reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika przed Sądem I instancji nie zgłosił. Warto także zwrócić uwagę, iż mimo cofnięcia przez wnioskodawczynie na rozprawie w dniu 5 grudnia 2014 r. wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków A. A. oraz J. J., obecny na rozprawie w tym dniu pełnomocnik organu rentowego pozostał bierny i nie powieścił cofniętego wniosku o przesłuchanie powyższych świadków. Oznacza to, że skoro pełnomocnik ZUS nie podjął na etapie postępowania przed Sądem I instancji żadnej inicjatywy dowodowej to nie może w postępowaniu apelacyjnym pod wpływem niekorzystnego dla siebie wyroku domagać się prowadzenia postępowania dowodowego. Warto podkreślić, że wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie stanowi samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody (wyrok SN z dnia 24.03.1999 r. w sprawie I PKN 640/98, OSNAPiUS 2000 nr 10, poz. 389).

W tym kontekście należy zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Warto wskazać, że jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2011 r. I PK 183/10, LEX nr 884980). W ocenie sądu Apelacyjnego przytoczone w apelacji okoliczności nie obligowały Sądu do uzupełniania postępowania dowodowego. Nic nie stało na przeszkodzie, by powyższe dowody mogły zostać przeprowadzone przed Sądem I instancji. Z tych względów Sąd drugiej instancji oddalił zgłoszony w postępowaniu apelacyjnym wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków.

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy za uprawniony należy uznać wniosek, iż zamiarem wnioskodawczynie i zainteresowanej było zawarcie umowy o pracę, a następnie jej realizowanie w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. Zgodnie z tym przepisem przez nawiązanie stosunku pracy, pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie potwierdza, że wnioskodawczynie faktycznie przystąpiła do wykonywania obowiązków wynikających z zawartej umowy w miejscu i czasie narzuconym przez zatrudniającą. Okoliczność, iż odwołująca w czasie składania oświadczenia woli była już w ciąży nie świadczy o fikcyjności powstałego stosunku pracy. Z zeznań odwołującej i świadka lekarza M. S. wynikało, iż w momencie zawarcia umowy I. G. była w dobrej kondycji fizycznej i nie było przeciwwskazań do pojęcia przedmiotowej pracy. Z kolei niemożność dalszego świadczenia pracy przez wnioskodawczynię została spowodowana pobytem w szpitalu, a następnie pogorszeniem jej stanu zdrowia w związku z ciążą. Nie doszło zatem do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 22 § 1 k.p. Warto podkreślić, że ustawodawca nie zabrania zatrudniania kobiet w ciąży, nawet w sytuacji gdy głównym celem jest nabycie uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny dążenie do uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego jako cel podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, jeżeli umowa o pracę jest faktycznie realizowana (wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 6 marca 2007 roku, I UK 302/2006, LexPolonica nr 1423863, Gazeta Prawna (...) str. A6, OSNP 2008/7-8 poz. 110). Taki pogląd jest ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który konsekwentnie podtrzymuje stanowisko, że chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, jako motywacja do podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, a dążenie kobiety ciężarnej do uzyskania przez zawarcie umowy o pracę ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie może być uznane za zmierzające do dokonania czynności sprzecznej z prawem albo mającej na celu jego obejście, jeżeli umowa ta prowadzi do faktycznej realizacji zatrudnienia spełniającego cechy stosunku pracy (zob. np. wyroki z: 13 maja 2004 roku II UK 365/2003 Monitor Prawniczy 2006/5 str. 260; 25 stycznia 2005 roku II UK 141/2004 OSNP 2005/15 poz. 235; 28 kwietnia 2005 roku I UK 236/2004 OSNP 2006/1-2 poz. 28; 9 sierpnia 2005 roku III UK 89/2005 OSNP 2006/11-12 poz. 192; 24 stycznia 2006 roku I UK 105/2005 LexPolonica nr 398342; 14 lutego 2006 roku III UK 150/2005 LexPolonica nr 1022525; 30 maja 2006 roku II UK 161/2005; 2 czerwca 2006 roku I UK 337/2005 Wokanda 2006/12 str. 29; 8 stycznia 2007 roku I UK 207/2006 LexPolonica nr 1348865). W rezultacie zawarcie umowy o pracę przez kobietę (wnioskodawczynię) w ciąży, nawet w sytuacji gdy jej zachowanie obliczone jest na uzyskanie w niedługim czasie świadczeń z ubezpieczenia społecznego, przy faktycznym wykonywaniu obowiązków pracowniczych nawet przez krótki okres, nie prowadzi do uznania, że osoba taka nie podlega ubezpieczeniom społecznym z racji zatrudnienia pracowniczego.

Wobec stwierdzenia, że wnioskodawczynie faktycznie świadczyła w spornym okresie pracę nie można zgodzić się z tezą apelacji, że umowa o pracę zawarta pomiędzy I. G. a B. G. (1) była pozorna (art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystał z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Nie można zatem przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca tę

pracę przyjmował (wyroki SN z dnia: 12.07.2012 r., (...) 14/12, LEX nr: 1216864; 4.08.2005 r., II UK 321/04, OSNP 2006 nr 11-12, poz. 190 i z 19.10.2007 r., II UK 56/07, LEX nr 376433). W okolicznościach niniejszej sprawy należy uznać, że strony rzeczywiście miały wolę zawarcia umowy o pracę i umowa ta była wykonywana, co zostało wykazane po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. Organ rentowy a priori przyjął założenie, że umowa o pracę była pozorna, ale w toku postępowania sądowego nie zostało to przez apelującego wykazane.

Reasumując, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uznania, aby zawarta w dniu 8 stycznia 2014 r. przez strony umowa o pracę nie była umową pozorną i tym samym uprawnione jest przyjęcie, że I. G. z tytułu zawarcia tej umowy podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu od dnia 9 stycznia 2014 r. jako pracownik. Zatem wbrew twierdzeniom apelującego nie doszło do naruszenia norm prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

W tych względów apelacja organu rentowego podlegała oddaleniu jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c.